

En kort afhandling om det
tillstundande stora kriget, och
den dermed följan...

Lindblad, J O

73 C g Br.

Teo.
Apokalypst.
(nr.)

En fort afhandling

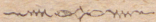
om det tillstundande stora friget,

och den dermed följande werldsförändringen, eller en uppma-
ning till hwar och en Kristen, att vara på sin wakt
i den tillstundande stora bedröfwelsen.

Utgifwen

af

J. D. Vindblad.

Helsingborg.

Tryckt hos N. Bönesen, 1868.

På utgifwarens förlag.

Ein Buch

aus der Bibliothek

der Königl. Bibliothek
in Stockholm
No. 1234

1785

1785

Kungl. biblioteket

0 0000 000011875

En kort afhandling

om det tillstundande stora Kriget,

och den dermed följande werldsförändringen, eller en uppmaning till hwar och en Kristen, att wara på sin wakt i den tillstundande stora bedröfwelsen.

Utgifwen af

J. O. Lindblad.

Pris: 33 öre.

Helsingborg.

Tryckt hos N. Försjö, 1868

Min käre benägne läsare! Den sak jag här vill för dig berättas är af ganska stor wigt, och just dertföre kan jag ej underlåta att meddela dig underrättelse här om. Här tillstundar en farlig tid, en sådan wedermöda, att det life icke varit hafwer ifrån werldens beghynnelse intill den tiden, ej heller warda skall. Och I barn och ynglingar, em Eder dag icke lyftas förrän middagen eller aftenen kommer, synes den betröfliga lott vara Eder förbehållen, att lesa den tid då förderswelsens menniska skall rafa på jorden. Jag har dertföre welat skrifa dessa warningar till Eder, på det att, när I läsa dem, och tidens ställning bekräftar dessa tillfägelser, I mågen då draga Eder till minnes mina warningar, deras hemta nytta och genom Guds kraft, genom tålmod och Skriftens tröst, blifwa bewarade till salighet, och i den altra swäreste frestelsestunden blifwa bewarade jäwäl från det hotande wäldets, som för den lockande förförelsens makt öfwer Eder hjertan.

Blifwen såndaktige i den rena Evangeliska läran och Eder tros bekännelse, sådan den innehålles i den heliga Skrift och våra bekännelsekrifter! Erinen Eder alltid Jesu tal: Om I blifwen wid min ord, så ären I mine rätte lärjungar och I skolen förstå sanningen, och sanningen skall göra Eder fri. Wätte nådens gåfwer, genom Guds rikedom, i barmhertighet hos Eder förkłas!

Unge wänner! Lyden mitt wälmenta råd; ty en gång kommer det att gälla Ederit wäl eller we! I skolen sättas i en swår belägenhet och ställas på ett hårdt prof. — Den swäre fienden som kommer, skall löfa förmå Eder till affall från Herren Gud och förneka honom, och locka eller tvinga Eder till att antaga och hylla honom sjelf, såsom Herre och Konung; men lyden I honom, så står Eder fruktanswärda den skrifwen i Uppenbarelse Bokens 14 Kapitel 9, 10 och 11 vers, och blifwen således olyckliga för både tid och ewighet. Den lere fienden skall blifwa så swår emot de kristna, att han skall wilja taga bort Guds heliga ord ifrån dem. De lärare, som lära Guds wäg rätt, skall han wilja döda eller förfaga; och affkasta den kristliga gudstjensten; förstöra Bibeln och andra gudeliga böcker; med wäld uppbryta, och genomföra Eder förwaringsrum, för att beröfwa Eder det

skrifna Guds ordet och hwad han icke sjelf gör, skola hans ut-
 fände medhjelpare wertställa. Ack, då blifwer det en ganska be-
 dröflig tid, och är nära förhänden, i hwilken det skall hetas, som
 Dawid säger i psalmen 74: 9 vers: Wår tecken se wi intet, in-
 gen profet predikar mer och ingen lärare lærer oss mer. Då skall
 det blifwa hunger i landena, icke efter bröd, utan efter att höra
 Herrans ord, så att de skola löpa omkring hit och dit, ifrån det
 ena hafwet till det andra, för att söka Herrans ord, och skola
 dock icke finnat. Amos 8: 11, 12

Waren derföre nu williga och slitiga att lära och höra Guds
 heliga ord, medan I hafwen frihet dertill, innan denna bedröfliga
 tiden kommer, samlen Eder ett godt förråd deraf i minnet och i
 hjertat, som kan uppehålla Eder ett andeliga lif, i den swåra tiden;
 wårderen och wården Guds ord medan I hafwen det, och bruka
 det med slit, så att det icke tages ifrån Eder. Antagen och hål-
 len Eder till Herran Jesum Kristum i en sann och lefwande tro,
 sådan Han är oss af Gudi gjord till wisdom, till rättfärdighet,
 till helgelse och förtroing; antagen Honom såsom wägen, samta-
 gen och lifwet; såsom den ende medlaren emellan Gud och men-
 nistor, såsom försoningen för våra och hela werldens synder.
 Lyden mitt råd! I skolen i ewighet icke ångra det; Gud skall då
 hjälpa Eder wäl igenom den swåra nöden; och skolen I falla, som
 offer för den lede fienden, så skall Herren Gud straxt derpå gifwa
 Eder en herrlig nådelön, eller oss gifwa Eder frid i dödens stund,
 hwila och salighet på andra sidan grafwen, en ärofull kropp i
 uppståndelsens morgon, en full och triumferande frikännelse på
 domens dag, en ewig nådelön i Kristi herrlighets rike, ett fröjdes-
 fullt möte med Herrans folk på den dagen, då Han församlar de
 sina, och lifvens osörwanskliga krona såsom segerlön! Dessa äro
 de kommande utsigterna för hwarje trogen kristen, som hafwer Gud
 kär, och står fast i wedermötans tid, och icke hyllar den hetante
 fienden.

I den swåra striden och afgörande kampen, får Herrans
 folk icke begagna andra sridswapen än Guds ord, bön och tå-
 mod, och härtill fortras wisdom af Gud! Förhända att du, min
 unge vän, frågar, "huru skulle jag, som saknar erforderlig wisdom,
 är verfare och slapplånte, kunna stå fast på Guds sida, och mig
 till wälfärd bruka de andeliga sridswapnen emot så många och

swära siender? Så svarar jag med Apostielen Jakobs ord: "Swar ni någon ibland eder fattas wisdem, han berje af Gud, den der gifwer ensfaldeligen (med helt hjerta och fullkomlig kärlek) alla, och förwiter icke; och han skall honom gifwen warda". Här hö-
 rer du, min vän, hwarifrån wisdomen skall erhållas? Den er-
 hålles af Gud, om du beder derom; och Gud gifwer här en kraf-
 tig försäkran om bönhörelse. Du bör ock weta, att bönen är
 himmelens nyckel: med bön kan man öppna himmelen; med bön
 kan man öppna Gud Faderns nåderika, kärleksfulla hjerta; med
 bön kan ditt eget hjerta öppnas för Guds Helige Andas under-
 wisning och mångfaldiga nådegåswors meddelande; med bön kan du
 fatta, förstå och tro Guds heliga ord, då du slitigt och troget
 brukar det. Ty Herrans Ande, som är wisshets och förstånds
 ande, råds och starkhets ande, kunskaps och Herrans fruktans ande,
 kan leda dig till, och uti sanningen, och bewara dig i frestelse-
 stunden, göra dig ståndaktig och trofast.

Tugen menniska kan förstå eller tro Guds ord, eller wara
 from och wis, utan genom Herrans Ande. Bedet du, så får du
 nådegåswor; men beder du icke, så får du intet.

Gud är rik och barmhertig och will gernna hjälpa dig, och
 gifwa dig allt godt, ~~om~~ du är fattig, på andeligt godt, (och kan-
 hänta äfwen på lekamtligt) och hjälpbehöfwande; bed derföre till
 Gud, så får du allt godt af Honom, och Han hjälper dig, såwäl
 i denna nöden, som ock all annan, ja, i lif och död; ty den der
 beder han får; och gudaktighet är nyttig till allting och hafwer
 löfte om detta och det tillkommande lifwet. — Detta är nu Eder
 sagdt, och I ären utan ursäkt, om I låten bortföra Eder från
 Kristus och saligheten. Det beror nu af Eder sjelfwa, att få
 dessa förmaningar i wärdet eller att, genom Guds nåd, taga dem
 till hjertat. Herren Jesus inskrifwe dem i Eder hjertan, beware
 och wälsigne Eder till kropp och själ, och gifwe Eder en lyckosam
 färd genom denna lifwets öken, och församle oss, när dagarne
 hafwa ända, i de fridens och ljusets boningar uti sin Faderns rike,
 som Han hafwer oss beredt! Dnskar hjertligen

J. O. Lindblad.

Fagerhult och Bjärabygget,
 den 28 December 1867.

Vi komma nu till vårt föresatta ändamål att i korthet beskrifwa det tillståndande stora kriget och den dermed följande werldsförändringen, men först i så ord beswara den frågan: "hwarför måste ett sådant krig uppkomma, och en werldsförändring ske?" Härpå meddelas till swar först: Emedan det är förutspaget i den Heligaste Boken, och skriften kan icke warda om intet; andra: Emedan Guds straffande rättfärdighet — denna uppenbarelse af Hans domar — träffar sådana hemböfvelser; tredje: Emedan Gud will upprätta ett fridens och lycksalighetens rike på jorden innan domedag; sjerde: Emedan swåra blodskulder eller ock annan uppsätlig orättfärdighet hwila öfwer de flesta staterna i Europa, så måste bändedagen en gång komma.

Min wän! Den underrättelse, som här meddelas dig, är i wißt hänseende tillfredsställande, men i ett annat ganska sorglig, men dock sannfärdig, och kommer ytterligare att bekräfta sig såsom sann, ehuru du, med ett i profetians ord och allmänna werldshistorien, obewäpnadt öga ännu icke kan inse den lag, efter hwilken den Allsmåttige Konungen utför sin plan i de olika werldstiderna, kan finna wissa satsar häruti, som dels icke begripas och dels, efter din nuwarande fattningsförmåga, oantagliga, så antag det du förstår, och låt erfarenheten lära dig det öfriga, jemte ledningen af det profetiska ordet och historien, så är ändamålet härmed ändå icke förfeladt; och delta oaktadt, hwad Gud har sagt i sitt ord, det sker, antingen wi kunna begripa det eller icke, antingen tro det eller icke!

Nu skall du först få weta hwad tiden kallas, som wi leswa uti: den kallas yttersta wredenes tid, och mot slutet af Tredje We; men den andra swåraste tiden af tredje We återstår ännu, ehuru i fortgående annalkande. När nu den yttersta tiden kallas en wredenes tid, så betecknas dermed dess egentliga art. Dess mest utmärkande drag är wrede, hwaraf den ock fått sitt namn. Men denna wrede är den yttersta, emedan derpå icke skall följa någon annan, utan en ny tid af frid och lycksalighet derefter taga sin början. I detta enda ordet wrede inbegripes allt det saksanswärda, som den yttersta tiden skall föra med sig, all den jemmer och nöd,

Hwarmed menniskorna skola hemjökas. Sifasom wreden är bland alla sinnesrörelser den häftigaste, den wäldsamaste, farligaste, den, som oftast föranleder grymma gerningar, lifaså är bland riksdafdelningarne den yttersta framför alla andra utmärkt genom wäld, grymhet, förförfelse, plågor, lidande, twång och dödande.

Då förra wredestider mera gällde enskilda folkslag, är yttersta wredenes tid allmän och berör mer eller mindre alla slägten och nationer på jorden. Allt stämplar den såsom en tid, hwars life icke warit hafwer ifrån werldens begynnelse. Det är i egentligaste och fullaste mening en wredenes tid. Det skall wara wrede hos och af Gud, som låter utgjuta sina wredesfålar på jorden, då Han uppenbarar sin rättfärdighet och sina domar till de fallna afgudiska antikristsers straff, och sin kyrkas renselse; det skall wara wrede af djefwulen, som stigit ned på jorden med stor wrede, wettande att han icke lång tid hafwer; samt wrede hos och emellan menniskorna, hwilka då skola dela sig blott uti twenne stora hopar för och emot antikrist; så att alla de, hos hwilka förut war något af antikrists anda, som är en otrons och förnekelsens anda, utan åtskilnad, utan affeende på stånd, kön, ålder, släktfapsband, religion, nationalitet o. s. w., skola förena sig uti antikrists tillbedjande; och twärtom alla de, som hafwa något af Kristi Andas, måhända utan affeende på deras fordna inbördes twister, i nödens och farans stund skola göra den store fienden gemensamt motstånd. Då skall säkerligen sannas, hwad Kristus säger: den ene brodern skall andtwarda den andre till döden, och fadren sonen, och barnen skola sätta sig upp emot föräldrarna och dräpa dem. Således blifwer det wrede öfwer allt: i himmelen, på jorden, i afgrunden, i menniskornas hjertan, i ord, i gerningar hos hög och låg, hos rik och fattig, hos ung och gammal, ute och inne, i alla länder, bland alla folkslag — mörka, förfärliga utsigter. — Och i den tiden blifwa menniskorna äfwen hemjökta med mångahanda förskräckliga plågor: krig, pest, hungersnöd, jordbäfwing, hagel (om centnerswigt) och hetta m. fl. — alla elementer spnas hafwa sammanswurit sig, för att göra dem qwal.

Desja grusliga hemjökelse förberedas genom ett stort allmänt och offentligt affall från den Kristliga tron och bekännelsen, genom willfarelser, falsk lära, falsk andelighet, söndringar och all slags förwirring i det kyrkliga, genom laglös het i de borgerliga

samhällena, och genom det djupaste sedesförderf i allmänna lef-wernet.

I samma mån synder och laster, wid sidan af föraktet för Gud och Hans heliga ord, i förening med det förutnämnda af-fallet från tron, förökas, i samma mån minskas wälsignelsen, både den andliga och lekamliga, det yttre wälståndet förswinner, näringskällorna uttorkas, och fattigdom, som föder af sig allmän nöd och förlägenhet, blifwer den första bittra frukten af det trot-siga öfwermodet, som säger: hwem är Herren, hwars röst jag lyda skall?

Då blifwer i högsta mätte, hwilket ock redan börjat, swet och bedrägeri bedrifwet, under sken af lag och rätt. Su mera nöden pressar och näringsarne förknappas, desto finteligare blifwa menniskorna uti att förwända rätten, förtyda lagen och inweckla hwarandra i de orättfärdigaste twister och rättegångar. Men när falskhet och bedrägeri utbildar sig till ett yrke bland folket, när den ene söker öfwerlista den andre i ontstån, när trohet och ärlig-het är borta, då löfna fogningarna i samhällsbyggnaden, des grundwalas stakas och hon står färdig att falla. Hwem förstån-dig kan neka att icke detta redan börjat gå i fullbordan? På detta sätt blifwa samhällen röfwarenästen, i hwilka man förgäfwes söker de naturliga känslor och dygder, som skapa utwertes trefnad och lycka. Sådan ungefär skall den lede fienden antikrist finna ställningen i allmänhet då han kommer; ty loswarne behöfwer han till det stora kriget, och just denna ställning skall göra det för honom möjligt att winna ett så allmänt bifall; sjelf skall han framsälla sig såsom en mensklighetens räddare; rikedom, ära och anseende skall han utloswa (ehuru allt är i sig sjelfst lögn och bedrägeri med hwad han talar och loswar) och fordrar dere-mot att de affäga sig den gamla uppenbarade religionen, antaga hans wedertecken och underkasta sig hans wälde. Härtill skall han söka att förleda både stora och små, unga och gamla, rika och fattiga; då behöfs förmaningsordet: Wakter Eder. Ja! wakter Eder då, både små och stora; då behöfwes wisdom och kraft, att kunna stå emot förförelsen; ty den, som då antager hans wedertecken, underkastar sig hans wälde och affäjer sig den uppenbarade kristna religionen, den hemfaller genast under Guds stränga och rättwisa dom, och blir qwald och plågad inwertes och

utwertes i tiden och i ewigheten skall han warda plågad med eld och swaswel, "och röken af deras plåga skall uppstiga af ewighet till ewighet; och de hafwa hwarken dag- eller nattro, som tillbedja wilddjuret (antikrist och dess beläte, och der någon tagit hafwer dess namns wedertecken)". Således olyckliga för både tid och ewighet. Antikrists tillkommelse sker efter satans werkan, hwilken helt och hållet uppfyller honom och hela hans wäsende, med all lögnens kraft, med lögnaktiga tecken och under, med all förförelse till orättfärdighet ibland dem, som förtappade warda; han sätter sig i Guds ställe, samt fordrar och emottager gudomligt tillbedjande; han upphäfwer sig öfwer allt det Gud och gudstjenst kallas; och han skall grusligen tala emot alla gudars Gud; han skall förwändla tider och lag, så att det är ock sannolikt att han skall affskaffa Söndagen, som det heter om hans förebild Antiochus Epifanes: han tog bort det dagliga offret, förödde helgedomen och slog sanningen neder.

Den himmelska sanningen, som nu af de fleste kristna så framligen föraktas, begabbas och angripes, skall då tagas ifrån dem; då skola somliga hungra efter Guds ord och söka det, men icke finna. Den gamla kära Sabbatsdagen, som nu är för de fleste den mest välkomna syndadag, skall affskaffas och blifwa trældoms- och arbetsdag. Matligheten, en trög likgiltighet, eluften för Guds ord och föraktet för predikan, som nu afhåller folket från kyrkan, skall då hafwa skäl för sig; ty då skola kyrkorna stängas för dem, och tagas i besittning till annat bruk. Då skola de måhända "gråta det guld" de hade, och draga sig till minnes att det war godt när de blefwo kallade tillsammans i Herrans gårdar att så höra lifsens ord — men nu försent; ty Antikrist skall sätta sig i Guds tempel, herrsta, som en Gud, och anordna allt efter sin wilja, och ingen skall fördrista sig att säga eller stå honom emot. Denna tiden malkas med hastiga steg (och är i många hänseenden redan för handen), derom hafwa wi profetian, och alla rättrogna på vår sida. Tidens barn och den falska lärans anhängare äro wäl wida flitje från denna åsigt af tiden; men sjelswa deras otro och willkavelse, jemte den deras werkade falska andeligheten, är en ny bekräftelse på det de wilja förneka. Äro de icke slagna med blindhet, så att de hwarken wilja känna eller pröfwa tidens tecken? Den närwarande tiden är för

den en hoppfull och ljus tid. Derpå skall tjena till bewis hwad mennisko-nillet under årens lopp frambringat i konster och wetenskaper. Men wid sidan af denna högt beprisade tidsbildning, gå widtutfående folkrörelser, näringarnes förknappning och deraf härflytande fattigdom, nöd och förlägenhet, och de swartaste brott — i allt ganska stor förwirring, för att icke nämna de redan utbrytande straffdomarnes smittosamma sjukdomar bland mennister, djur och jordens produkter, migwert, dyr tid, olycklig steppsart o. s. w.

"Är Herren med oss, hwi wedersfares oss då allt detta"? Det wärsta och swåraste af 3:dje We (det är en olycklig och bedröflig tid) återstår ännu. Den falske profeten har ännu icke uppstigit utur jorden; icke wilddjuret utur asgrunden, så att han förmärke, den förre har ännu icke gjort sina tecken i menniskors åsyn; och det fernares beläte och wedertecken ännu icke wisat sig. Störden (en salig dö, för en stor del af Guds barn, som stola inbergas i himmelen, förrän den antikristiska nöden i all sin skarphet inbryter) och Hösten eller Winbergningen (en blodig och wåldsam dö öfwer de ogudaktige) äro ännu icke öfwerståndna; de sju röredesstälarna ännu icke utgjutna; de tio Konungarna hafwa ännu icke gifwit wilddjuret sin makt; Babel (Rom) är ännu icke fallet och striden icke utkämpad på den allsmäktige Gudens stora dag. Allt detta återstår ännu, och är icke långt borta, icke längre, än att de dystra förebudet dertill redan wisa sig, och när det kommer, så kommer det som en storm, och förer med sig en sådan wedermöda, hwars life icke warit hafwer ifrån werldens beghnelse, intill den tiden, ej heller warda skall. Det tredje We strider nu med en hastig fart till ända; och alla dem, för hwilka Profetiorna äro ett Guds ord, och för hwilka Guds ord eger sanxning och trowärdighet, betygas, att den swåra tiden är nära för handen. Werlden mogwar alltmera till en genomgripande förändring, som icke kan framkallas, utan genom de fruktanswärdaste skakningar och hemsökelser. — Ja! Låt om och helt kort betrakta de märkligaste tecknen eller sjelfwa grundragen på tidens anlete. Då märke wi: 1) Affallet i den kristliga tron och bekännelsen; 2) Den kraftiga willfarelsen; 3) Förförelsen under sten af gudaktighet; 4) Den oförsynta djerfhet, slughet och ihärdighet, hwarmed påswedömet åter framsticker med sina flor, för att begagna de gamla konstgreppen, det trotsande af sundt

förnuft, af den molntryckande opinionen och skriftläran, med hwilket det inför Europas åsyn i nittonde seklet fastställer sin trostrogn, den sårka själahandel, den listigt kringsmgngande jesuitismen o. s. w.; 5) De andelige rörelsernas urartande till fändringar; 6) Irrlärlighet och menniskopåfund; 7) Tidens oro och wäntan efter något nytt; 8) Strafflösheten, som framfallar brott; 9) Det ohejsade begäret att upplösa och förändra allt; 10) Grunderna efter hwilka den allmänna uppfostran är inrättad; 11) Konst- och snilledyrkan; 12) Det materialistiska sinnet hos tidens barn; 13) Den frigista stämningen i hela vår werldsdel; 14) Öfverbefolkningen; 15) Widunderliga sjudomar hos menniskor, djur och jordens alster; 16) Sjelfwissheten hos det närwarande släktet; 17) Den rådande ofsedligheten; 18) Det omkring sig grävande allmänt lastbara lefwernet: dryckenskap, mord, hor, stöld, lögn o. s. w.; 19) Falskhet och oredlighet i sammanlefnaden; 20) Hat, afund, wrede och hämndlystnad, som förjaga friden och kärleken. Sammanfattar man allt detta under en enda bild, så måste man wara ganska inskränkt i sitt begrepp, om man icke deraf, med ledning af historien, erfarenheten och det profetiska ordet, kan sluta till en förestående werldsförändring. Skulle det wäl i längden, med werldens bestånd, kunna fortgå på den nu öppnade banan?

Skulle det förlika sig med Guds rättfärdighet att icke straffa och hemjska tidens ondskan?

Finna folken sig wäl wid den närwarande fattigdomen och betrysktet? Genombås war dem ingen hemlig fruktan och ångslan?

Är ej detta nog till din öfwertygelse att wi lefwa i 3:de We och yttersta wredenes tid, så skänk mig din uppmärksamhet, så skola wi något litet blicka inom helgedomens port, för att höra hwad Profetians Sel. Ande, genom Paulus, säger oss vidare i denna sak: "Men detta skall du weta, att uti yttersta dagarne tillstunda farliga tider; ty der warda kommande menniskor, som älska sig sjelfwa, girige, stortalige, högfärrige, försnädare, föräldrarne olydige, otacksamme, egudaktige, okärlige, hårdnackade, skändare, olyste, omilde, hatande det goda, förvädare, öfwerdådige, uppbläste, de der älska wällnit mer än Gud, hafwande ett sten till gudaktighet, men desß kraft försaka de." Detta war en mörk teckning, en fruktanswärd skara och ett förfärligt register! Här

sysselsätter sig Profetians Ande med de allmänna sederna. Dessa hafwa i yttersta dagarne råkat uti djupaste förfall. Dersöre äro de, dagarne, så tunga, så tryckande. De, som wilja sin wäg ofstraffliga gå, måste då känna sig trångbodda midt ibland det wrånga och wanartiga släktet. Ofwerallt förargelse, oro, frestelser; intet lugn, ingen säkerhet utan i Guds beskydd, i Jesu Kristi nåd. Huru många stela wäl kunna uthärda? Men äfwen de, som fara fram i ondskan, förwärra sin ställning på jorden och samla öfwer sig wrede på wrede på wredenes dag, då Guds rättwisa dom warder uppenbar. De yttersta tiderna äro så farliga och swåra just dersöre, att menniskorna, som gifwa dem sitt lynne, äro så bortkomna ifrån det lif, som af Gudi är. Genom dem utbreder sig ondskan som en öfwerfwänning, och bortförer med sig allt hwad som icke står på Guds ords fasta och orubbliga klippa.

Till widare antagande att en werldsförändring snart försestår och att Antikrist inom kort uppträder utur afgrunden, nästan twingar oss sjelfwa werldsåldren, den bibliska tideräkningen, mängden och beskaffenheten af det, som måste ske före werldens ändra och ändtligen den närwarande tidens egna art och gestalt.

Hwad werldsåldern beträffar, så, huru man och må utsträcka eller inskränka densamma, läser det dock af ingen kunna förnekas, att största delen deraf är tillryggalagd, och att således en jemförelsewis blott mindre del deraf återstår. Men hwaraf wet man det? Af detsamma Guds ord, som läser oss allt annat, hwad wi weta. Herrans Profet säger: Herre, du gör ditt werk lefwande midt i åren och låter det kunnigt warda midt i åren. Det werk som Herren skulle göra kunnigt och lefwande, är återlösningswerket. Detta gjorde Han lefwande då werlden hade stått omfr. 4,000 år, när Han sände sin Son i werlden och lät Honom lida forsets död till en försoning för werldens synder, och dermed uppfyllde det löftet Han hade gifwit fäderna; och Han gjorde det kunnigt, när Han utsände Apostlarne i hela werlden till att predika Evangelium, hvilket och ännu är ett, med en guddomlig kraft förenadt, förkunnade af den förlesning, som i Jesu Kristo skedd är. Och midt i åren är en fingerwising på tideräkningen. Midt i åren skall således betyda: då werlden stått halfwa tiden af hela sin ålder, då gjorde Gud sitt werk lefwande och lät det kunnigt warda.

Efter den, synnerligen upplöste, Gudsmanne Doct. J. A. Bengels räkning häröfwer, hade från Adam till Kristus förslutit 3,940 år; derifrån och till werldens ända, eller hela Nya Testamentets tid, skulle då återwara 3,940 år: alltså hela werldsåldern 7,880, eller i jemmare tal 8,000 år. Af de siffrämärkte 3,940 åren hafwa redan förslutit 1867, huru mycket så wi då i rest? 2,073. Härwid är dock att märka, att Gud i sin styrelse icke är bunden wid våra siffror, att det sista årtusentet af werldsåldern, för menniskornas ondskas skull, warder betydligt ofstortadt och den allmänna werldsdomen och werldsörstörvelsen påskyndade, det antyder skriften, och derom äro wi förwissade; iörhända det ännu har någon liten tids anstånd, förrän syndens menniska (Antikrist) warder uppenbar; men att denna uppgift i sina hufvudmomenter dock kommer att bekräfta sig såsom sann, att af den lycksaliga tiden intet ofstortas i tusende år, icke heller går derutöfwer, äro wi och i lika måtto förwissade. Och Engelen, det himmelska sändebudet, bekräftade att det icke skulle dröja en hel kronis, en tid af 1,111 $\frac{1}{2}$ år, förrän Guds hemlighet fullkomnad warder (d. w. s. domen öfwer draken och wilddjuret, öfwer flötan och de affällige kristna). Härtill lägges tidsmomentet på Engemens bekräftelse, 840 år, så får man 1,951; men emedan det icke skulle dröja en hel kronis, från Engemens bekräftelse till fullkommandet af Guds hemlighet, så är detta talet för stort. Doktor Bengel substraherade 75 år och denna term bibehålla wi. Dessa 75 år, med undantag af de 3 $\frac{1}{2}$ eller på sin höjd 6 år, som wilddjuret (antikrist) efter sitt uppsåtligt utur afgrunden, har till resttid, skulle då utgöra terminen för det sjette hufvudets warande eller wilddjurets non-esse och wannaktstillstånd. — Äfwen om man till år 1801, då wilddjuret fick en hård dödsstöt, tillägger 75 år, blifwer resultatet detsamma; eller och lägger 75 till året 1809, då wilddjuret fick en ännu hårdare dödsstöt, (enligt dekretet den 17 Maj) hwilket dock utgör liksom slutsteuen i wilddjurets non-esse, så blifwer skillnaden icke stor, och då tomma wi till året 1884—1899, som skulle utgöra slutet af den stora werermödrans eller wredenes tid och antikristiska jemren. Tiden skall bättre wiisa det — men hwar och en ware på sin wakt! Om man jemförer detta med tidens tecken, så skall man finna sig öfwerlygad, att tiden är när, och så en kraftig wäxelse att,

ännu medan det är tid, bereda sig på hwad som är i annalkande. Om fiendens ankomst har jag welat underrätta och warna dig; emedan en fiende som man wet om, är bättre att besegra, än en som påkommer owetande. Dörhända du invänder häremot: "huru skall man kunna weta detta, det är ju förmäthenhet och i allt för-gäfwes att häruti befatta sig med någon tidsbestämmelse"? Så må du weta: att Guds Hel. Ande sjelf, genom Apost. Johannes, nedslår detta inkast, ty Han säger: "Den der förstånd hafwer, han räkne wilddjurets tal." Här är således befallning gifwen att räkna, och wore all tidsbestämmelse, i denna mening, öfver menstlig höfwa, då skulle befallningen att räkna icke blifwit gifwen. Den åtlhydes icke, om man ej räknar, och räknandet were till ingen nytta, om det ej ledde till det affsedda ändamålet. Och i tider af stora brytningar, af genomgripande werldshändelser, åtföljde af nöd och jemmer, i hwilken de rättfämnigas trohet och tålmod sattes på de swåraste prof, då ljude rösten än klangfullare: den der förstånd hafwer, han räkne — hwad tiden litar; och Prof. Dan. säger: "i yttersta tiden skola många komma öfwer profetian, och finna deruti ett stort förstånd". Detta må du likwäl weta: att om en lärd eller olärd i sitt naturliga höfmod, utan tro och bön, företager sig hwad här är anbefalet, eller annars uttyder profetians bitter, om änskönt han är i besittning af uppöswad skarpsinnighet, så kommer han dock härutinnan, med all sin klohet, att lida skeppsbrott; men att, under bön och tro, lyda Guds befallning och söka att, sig och andra till nytta, utforska, hwad profetian och tidens tecken gifwa wid handen, må icke kallas förwett eller förmäthenhet. Det är endast den falska ömjuheten, den tröga likgiltigheten och det fräcka föraktet, som bemantlar sig med föregifwantet, att sådant är säfängt och gagnlöst.

Krig och örlig måste således komma! Herren säger sjelf: det ena fellet skall resa sig upp emot det andra, och det ena rilet emot det andra. När i hören örlig och uppror, warer icke försärad; ty sådant måste först ske; men det är icke straxt änden. Detta skall blifwa ett krig i sitt egna slag, icke ett wanligt, ty derom hade då icke warit mycket att säga; det skall blifwa ett mera widtomfattande än till och med Alexander den Stores, i första tidehwarfvet (ehuru då han hade inkrättat halfwa werlden, ernade eröfva hela Jordklotet, ångrade blott att han serer-

mera ej fick något att sföta); mera förfräckande än Karl den Stores, i andra tidehvarfwet; mera grusligt och föröföande än Kejsar Karl den Femtes, och Napoleon I:s, i tredje tidehvarfwet; ehuru den sistnämndes herrsklystnad, blodöföjtelser och mennisko-föröföanden m. m., i många hänseenden liknar det, som komma skall. Ett sådant krig måste uppkomma; ty på fredlig wäg löjas icke tidens frågor, de äro dertill för mycket djupgående, widtomfattande och ömtåliga: men ett krig i många hänseenden olift alla dem, som werlden hittills sett, och i ett hänseende åtminstone ensamt i sitt slag. Fordom krigade man om bättre rätten till en krona, ett stycke land, ett wapen, någon gång om och för religionens skull, och lät wapenlyckan fälla utslaget; men i yttersta tiden, om öfö politiken, till en början, spelar en röl samt både användes såsom ett konstågrepp och kånst äfwen är nödwändig, för att omgestalta det europeiska Statsförbundet, så skall det dock till slut blifwa ett religionskrig, som har för ändamål att införa en främmande gudsbörfkan och utrota den samma Kristliga religionen. All neutralitet utstrykes då ur yttersta tidens terminologi; ty så skarpt kommer det att gå till, att hwar och en måste taga sitt parti för, eller emot. — Allt kommer i rörelse, det ena folket skall resa sig upp emot det andra och det ena konungariket emot det andra.

Fordom utgingo krigen från regenterna, hwilka, för att öka sin egen makt och slåcka en annans, grepo till wapen och uppeffrade sina härar; men i yttersta tiden skola folken uppståta sig mot regenterna.

Mellan dessa, stödda på wapenmakten, å ena sidan, och folkwäldet, å andra, skall kämpas en kamp på lif och död. Året 1848, som war ett litet förespel, skall i större skala förnyas.

Det allmänna misnöjet med det bestående, den så kallade reaktionen (motwerkan) i Furstarnas intresse; den förmenta eller verkliga militär-despotismen; ingreppen i de menstliga rättigheterna; de tryckande pålagorna; den olika fördelningen af Statens bördor och förmåner; tillsämliga beswärligheter, som Styrelsen ej söker att med kraft och klofhet afsjeda. Allt detta bringar folken i harnest mot regenterna, framkallar borgerliga oroligheter, inbördes krig, revolutioner (statsöfwälfningar), furstarnes förjagande, utöjtaende af medborgares blod, och

förwandlar de tillförene fredliga samhällena till tummelplatser för de wildaste passioner och wärsta skändligheter.

Konungarnas tid är då kommen; ty från de fleste konungahof hafwa utgått wäld, orätt, tyranni, wälfust och hwarjehanda styggelser, som widare utbredt sig öfwer folkén i länderna; för allt det onda de gjort och allt det goda de, i sitt höga fall försummat, skall räkenstap afläggas och hämnd utkräwas. Så skola konungamakten och folkmakten rasa emot hwarandra, till deß ur denna förwirring upptiger den man (antikrist), som, klokt begagnande sig af tidsomständigheterna och beräkande sitt eget bästa, wet att tillstansa sig makten öfwer både konungar och folk, båda öwärdiga och öförmögna att hafwa den i sina händer och utöfwa den; och antikrist skall då bemäktiga sig ledningen af det hela, till det mål, han sig föresatte.

Wid ett uppmärksamt betraktande af det anförda, jemfördt med profetian och allmänna werldshistorien, och af Herrans wägar och domar, förswinner snart den stenbara motsägelsen här emot. — Man ransake noga i berättelserna om werldstiderna och om Guds regering, så skall man snart finna efter hwilka lagar Herren utförer sin plan i de olika tiderna. Stannar man wid närwarande onda och bedröfliga tid, så synes det, som frågade Gud icke efter, huru det tillgår på jorden, som hade Han öfwer gifwit människorna i ett wrängt sinne, och öfwerlemnat dem makten till att styra och ställa i denna werlden efter deras eget behag. De hålla sig själfwa för så öfwermåttan kloka och mäktiga; nåväl, så handlar och Gud med dem såsom en wis man med ett egenförmigt barn, åt hvars upptåg och säsongliga företag Han ler. Han låter dem råda och styra till en tid, och ser dertill, medan de genom nya läror och konster söka att omskapa werlden och människonaturen tilldeß alla heliga band äro upplösta, fogningarne i samhällsbyggnaden lösade, grundwalarne skakade, och denna deras nya skapelse blifwer watten öfwer deras hufwud. Så har det redan länge fortgått; och om Herren icke återtog sin stora makt och regeringen, skulle det fortgå på samma sätt, till deß ett fullbildadt helwete och pandemonium (de onde andarnes samsfund) uppsiege på jorden. Men Han skall en gång gripa der in; det skall en gång hetas: denna werldens riken äro wordna wår Herres och Hans Swords! Wårt wäl: denna werldens

rifen! skall vara Herrans — Ja, hela skapelsen, jord och himmel, är såsom ett enda stort och omätligt rife, öfwer hwilket Herren är Konung; och denna werlden, med sina rifen, såsom en enda provins, som länge nog blifwit af fiendtliga händer illa behandlad.

Min wän! Jag önskar hjertligen att du och jag, samt alla dem, som hafwa angelägenhet om den ewige, allsmåttige och kärleksrike Guds ära och vår själs ewiga wälfärd, wore beredde att med lugn och frimodighet gå den stora sagan till mötes; mitt bästa råd nu och i den blifwande förtwiflade ställningen är det: Att wi med allwar och slit bruka Guds ord, och innerligt bedje till Gud, om kraft och hjälp; ty det är sanningens swärd, med hwilket wi kunna stå fienderna emot; Gud will då stå på vår sida och vara vårt bestärk, och då frukta wi ingen fara i lif eller död. Jag will öfwen säga dig huru mildt och kärleksfullt vår läre Gud will mot den tillstundande stora nöden, hjälpa oss: Ser Han i sin allwetenhet att wi då icke kunna stå emot, utan att taga skada till vår själ, så tager Han oss, desförinnan, bort genom en stilla och salig död; eller och gifwer Han oss ståndaktighet och kraft, att med frimodighet gå döden till mötes, till trots mot fienderna, och till uppmuntran och ståndaktig frimodighet för andra kristna som skola genomgå samma martyrdöd; och derpå få wi lifsens krona såsom segerlön; eller och om vår gode Gud ser att wi blifwit så omgjordade med de andeliga stridsvapnen att wi, genom Hans nåd, kunna stå den farliga nöden och förförelsen emot, så gifwer Han oss likväl ett större mått af wisdom, kraft och ståndaktighet, och förgömmier oss hemliga i sitt tjäll, medan wreden går öfwer, för att icke blifwa öfwerwunna i den stora sagens och frestelsens stund, som skall vara i fyratiotwa månader, då det blifwer så grusligt och förskräckligt, att, om möjligt wore, skola och de utwalde försörde wara. Ja, förskräckligt blifwer det då, när Herren låter utgjuta de sju yttersta wredesstälar på jorden, hwilka beskriswas i Uppb. 16 kap. Den sjunde wredesstälan skall åstadkomma en ganska stor förändring i jordens nuwarande utseende. — Den fyrtio och politiska Geografien skall blifwa en helt annan; nya land- och sjökartor helt annorlunda än hwad de nu äro; man skall söka efter gamla wälbekanta städer, och icke finna dem; der en ö warit, är

hon antingen sjunken eller förenad med fasta landet; der ett berg reste sin wäldiga hjesfa mot skyarne, är det icke mer; och emedan den sjunde wredesfålen utgutes i wädret eller lusten, så skall den äfwen i betydlig mån förändra de klimatiska förhållandena — troligast ett enda godt och lyckligt klimat öfwer hela jorden, såsom före syndafloden. — I det nya riket, som tager sin början sedan den stora wedermödan, antikristiska jemmen och wredesfålarne öfwergått, skall plågan af köld och hetta, af storm och owäder m. fl., sannolikt icke mer ega rum, eller det ena landet i detta hänseende wara mer gynnadt än det andra.

Rägger man nu allt detta tillsammans, som den sjunde fålen med sig förer: rösterna af förfärliga orkaner och stormwäder, pruktanswärda åstor och ljungeldar; den största jordbäfning, som någonsin försperts; Babylons och Roms jemmerliga föröfning; ärnas och bergens förswinnande och haglet af en centers wigt — allt efter ordalydelsen och i bokstafelig mening — så måste man megiswa en stor werldsförändring, och att den sjunde fålen ej allenast innehåller stora och bedröfliga ting, utan att hon och mera än någon af de föregående, förtjenar namn af en plåga. Då skall Herren låta regna öfwer de ogudaktiga ljungande eld och swafwel, och gifwa dem owäder till lön, Ps. 11: 6, ty haglet harwer Han bewarat till bedröfwelsens dag, till stridens och örligets dag, Sobs 38: 23. — Icke underligt, att den dagen, då detta sker, kallas den Allsmäktige Gudens stora dag — en mörk dag, en bister dag. Soels 2: 2.

Och allt detta sker, utan twiswel innan några sustrar gått till ända. Aef we den dagen! Ty Herrans dag är hardt när, och kommer såsom ett förderf isfrån den Allsmäktige. Soel 1: 15. Huru lycklige de, som dersörinnan komma till frid och hwila i sina lamrar. Es. 57: 2. Huru må wi icke instämma i den himmelska rösten: salige äro de döde, som i Herranom dö härefter! Uppenb. 14: 13, innan den swära dagen kommer. Ja, icke förgäfwes insätter Herren, mellan den sjette och sjunde wredesfålen, denna betänkliga warning: si, Jag kommer såsom tjuwen plågar komma, hastigt, salig är den, som wakar och förwarar sina kläder! Uppb. 16: 15.

Men då denna bestrifna tiden tilländagått, och de torre, ofruktbare träden, med wredenes nya blifwit afbyggne, och af-

stummet med förödelsens qwast, från jorden, bortfopadt, och satan blifwit bunden (Uppb. 20:) och ej på tusente år kan förföra nationerna på jorden, då skall den lycksaliga tiden, som beskrifves i Gi. 11, 60, 61, 62 och 63 kapitlet, inbryta, och öfwerblifua qwarleswan af Guds felt skall widare derefter fortplanta sitt slägte, och i frid och lycksalighet besitta jorden.

Wätte Gud nådeligen bewara och hjelpa oss! Låtom oss aldrig öfwergifwa vår kärleksrike Gud, som har i all vår tid gjort oss så mycket godt, och will i ewighet gifwa oss en outfäglig nådelön. Om än wi icke skola lesua den här angifna swära tiden, som helst synes vara vår bedröfliga lott, så skola wi ändå en gång stillas hädan, och wi äro då lyckliga om wi hafwa Gud till vän och Fader och stå i nåd hos honom.

Bör mig nu sällskap något litet, så skola wi företaga en öfwerfigt af de Europeiska länderna, och anställa en mönstring med de gamla stater, för att klart inse hwad som widare framkallar straffet öfwer dem. Du täcktes likwäl deßförinnan tillåta mig, såsom en inledning nämna några ord: Du bör först weta att den sanna Evangeliska Kristendomen är, i Guds råd, ämnad till Univerfal-religion, d. w. s. allmän religion, i alla länder; men för närwarande är förhållandet sådant att, i de flesta länderna, ingen sann religion eller kristendom finnes; utan i det stället: herendom och afgudarhykan, eller på sin höjd en blandning af lögn och fanning; derjäre, innan dessa, den ontas stora bälwerk, blifua krossade och nedbrutna, för att gifwa rum åt den urgamla Apostoliska Kristendomen, måtte fruktansvärda hemförelser drabba folket i dessa länder. Ty Gud will upprätta ett fridens och lycksalighetens rike på jorden, innan domedag, och detta kan icke ske utan sann religion och gudshykan; och Herren säger om denna sak sålunda: "Ifrån solens uppgång intill deß nedergång skall Herrans namn herrligt warda ibland hedningarna; Kristus, rättfärdighetens sol, skall vara hedningarnas ljus och salighet intill werldens ända; hela jorden skall warda full af Herrans äras kunskap; detta säger Herren, och hwad Han sagt det sler, och hwad Han will kan ingen förhindra. — Derjäre bort med afgudarne, bort med den falska religionen, bort med rationalismen, eller i annat fall bort med deß tillbedjare och anhängare. I Påsweddomet och Turket ligga de störste hindren för

upprättandet af Kristi rike, hwilka dertföre måste uppräckas med rötterna.

Inom Ryssa riket måste utan twiswel mycket förändras, innan sann Evangeliskt Kristendom der kan få fast fot, oberäknadt gamla och nya blodskulder, som ännu inneslå; men dock en gång utkräfwas. Skall dertföre i Ryßland ett verkligt Guds rike uppkomma, så måste ställningen, både i kyrkligt och borgerligt afseende, blifwa annorlunda, hwartill erfordras bittra smärtor och den dyrköptaste erfarenhet; och på hwad sätt Evangeliskt Kristendom skall bana sig wäg till Ryßland och der winna insteg, det står till Gud. Troligen skola iure stäfningar och revolutioner och det utifrån sig påträngande ljuset dertill mest bidraga. När tiden kommer, skall det med lätthet ske, som nu synes omöjligt för våra ögon; ty Honom, som styrer allt med wisheit, fattas icke medel, och Han är stark, att Honom icke ett sela kan.

Hwad skola wi nu vidare säga om Turkiska nationen?

Skall den utrotas och litt så många af forntidens folk förswinna från jorden, eller skall den, omvänd till Kristendomen, förwaras till något bättre? Detta får tiden utwisa; men skulle Turkarne omvändas till Kristendomen, så måste, utom wantron, tre grundpelare på hwilka Muhamedanismen stödsjer sig, ryckas undan: 1) Fatalismen, som utesluter Gud från werldshyrelsen samt från ledningen af människornas öden, och låter allt bero af en blind flump, ett omdwilligt öde; 2) Fanatismen, som fordom eldade muselmännen till så oerhörda blodiga krig, isynnerhet emot de kristna, och se ännu med det stoltaste förakt, det bittraste religionshat, ned på hwar och en, som icke följt Korans bud, och utropar honom såsom en "otrogen"; 3) Polygamien, ändtligen Muhamedanismens ögonsten, som upphäfwet Guds ordning för äktenskapet, beröfwar familjelifwet den helgd och husliga lycka, som med äktenskapet war afsedd. Men huru skulle de någonsin komma till den Evangeliska sanningens kunskap, då öfswergång till Kristendom hos dem är belagd med dödsstraff? Då nu deras omvändelse till Kristendomen synes omöjlig, hwilket dock wore det enda medlet till deras fortsarande existens, då de i intet ildsprof kunna hamras till något bättre, skola de då, såsom nation förswinna, eller skola de genom krig och pest, borttagas från jor-

den? Att Gud, om sådant inträffade, derför skulle behöfwa menstlig absolution, kunna wi icke föreställa oss.

Wid Österrike, till hwilket wi nu öswergå, behöfwe wi icke länge dröja. Deß synder äro blodröda och allmänt kända. Bland dessa rättna wi icke just de politiska, hwilka dock säkert öka tyngden i wägskålen; wi tala nu endast om de synder som inför Gud wäga mest, om de himmelsfriaude synder mot Evangelium och mot Guds församling. Österrike har alltid warit en hård af försöjeljke mot alla Jesu bekännare, ett jesuitnäste, hwaratur uppflammat eld och lågor öfwer Guds sanne tillbedjare, ett den romerske antikrists förnämsta stöd. Om der måhända uti England och Frankrike utgjutits mera, så har der dock icke utgjutits något renare och ädlare blod för den Evangeliska bekännelsens skull, än i Österrike. Det har och på sig ett ännu äldre brott, än det som utöwades mot de Evangeliske i Zillerdalen och Salzburg, för hwilket det icke pliktat. På deß thron hafwa sutit flera tyranner, hwilka rasat som wilddjur emot den rättrogna församlingen: den trolöse Sigismund, som twärtemot gifwen lejd, lät offra Johan Hus, och hans wän Hieronymus af Prag, åt lågorna; den blodörstige Rudolf 2:dre, och Ferdinand 2:dre, hwilka båda med utjökt grymhet och fullkomligt i Roms intresse och efter deß förestawande, jagade de rättroende ur landet.

Österrike har och haft, om icke sin "Bartholomeinatt", ätminstone sin "Albanidag", den 21 Junii 1621, då 27 ålderstigna Ädlingar, den Evangeliska kyrkans i Böhmen sista och förnämsta pelare, bleswo i Prag, för den rätta tron aflifwade. Dermed war den sista blomman fallen på den Evangeliska kyrkans sordom så herrliga och widsträcktä säkt, i Österriska länderna. Här för har Österrike ännu icke utdömt den bittra kalk, det åt sig så frifostigt iskränkt. Wisserligen bles det hårdt tukadt genom Turkarne, och i trettioåriga kriget tillfogadt stor skada, och af Kejsar Napoleon 1, hwilken med sin starka hand grep det, som jägaren det sällda willebrådet, samt i fewnare dagar genom Preussens jerngiftel; men tuktelser, som hwarken medföra tillintetgörjelje eller hätrining, förwårwa blott det onda; till de gamla skiderna läggas nya, till deß att måttet blifwer fullt. För oss är det således wisshet, att en mörk och olycksdiger framtid förestår Österrike.

Italien, dit wi nu begijwa of; kunde wi helt enkelt passera förbi; det har sitt Rom, det nya Babylon, öfwer hwilket domen redan är fälld, och med detsamma öfwer Italien. Ur hwilken synpunkt man will betrakta detta land, är det wäl, jemte Spanien, bland alla länder i Europa det mest olyckliga och beklagansvärda. Deras land skall förhärjas, deras slott och palatser nedbrutas, och en wredenes eld förtära både rot och qwist.

Hwad som här är sagdt om Italien, det gäller äfwen om Spanien, Böhern och öfwer hufwud om alla de länder, i hwilka påswemakten är erkländ, och ju mera de äro den falska kyrkan tillgijna, desto fruktanswärdare blifwa skakningarne.

Frankrikes politiska och religiösa horizonnt är ock ganska mulen. Frankrike är revolutionernas moder. Det har dödat eller förjagat sina Konungar; fördrifwit de twenne äldre regenthusen Bourbon och Orleans; under revolutionerna har det utgjutit mycket blod, och i detta blod sjöd icke allad brottet, mycket deraf war oskyldigt. I den första revolutionen 1790 affkassades gudstjensten, dekretades att ingen Gud är, tillbads "förnuftets gudinna", förändrades tideräkningen och lagen, och under denna sträckperiod afmejadades (med guillotinen) menniskohufwuden i tusendetal. Bland Frankrikes äldre skulder må ock nämnas: blodbadet på Albigeuserna, uti hwilket omkring 1½ million kristna miste lifwet; och emellan åren 1562 och 1593 föröfswade det, emot de kristna, nio grymma religionskrig, uti hwilka många tusenden föllo offer för deras mordwapen; detta är den ena mörka fläcken i Frankrikes sol; den andra är Bartholomeinatten, eller Parisiska bröllopet åt Konung Henrik 4:de och Margareta, 1572, då circa 52,000 kristna mördades. — Kunde Kristus säga till Judarna: öfwer eder skall komma allt rättfärdigt blod, som är utgjutet på jorden, hwad synes då förestå Frankrike?

Lätom of nu kasta en blick på England, denna stolta ö, hafwens beherrskarinna, werldsmarknadens medelpunkt! Engelska folket tager sig wäl sjelst undan från den allmänna förstörelsen i yttersta wredenes tid; men Herren säger måhända, såsom fordom till Damaskus: för tre eller fyra lasters skull will Jag icke slona dem. Der sitta de och fusla landet med den "orätta mammon", med gods och rikedom, som de, under allehanda förewändningar, tillskänka sig och sammanföra från alla jordens länder

och trottsa på sina flatter och egodelar, hwilkas besittning de be-
 drägligtwis anse för ett künnetecken på att de äro ett af Guds
 synnerligen gynnadt folk. — De förtrösta på sina flottor och sjö-
 kraft, som wisserligen äro respektabla, men dock förgängliga. De-
 ras löpmän äro furstar, och deras främare de yppersta i landet.
 England är stolt öfwer sina uppfinningar, sin mekanik, sin indu-
 stri, sin handel, sitt fabrikswäsende, m. m. Men alla tiders erfa-
 renhet har wisat, att, när en stat har hunnit till höjden af wäl-
 stånd och social utveckling, och högmod och prål håller dermed
 jemna steg, då är den statens försall nära förhanden. Om nå-
 got sådant inträffade, det skulle då hwarken wara öf öwäntadt
 eller oförklarligt; ty Herren handlar ithusfall med ett helt folk,
 som med den enskilda menniskan. Är någon, som förtröstar på
 sin egen kraft och rådighet, så säger Han: din wishet och konst
 hafwer förstört dig emedan du säger i ditt hjerta: jag äre't, och
 ingen mer. — Engelska Kristendomen är den reformerta, och såle-
 des i wisfa delar falsk och oren, emedan den i wäsentliga stye-
 ken saknar stöd i den hel. Skrift, hwaraf en falsk andelighet och
 en mängd ssetter uppkommit. Af England har man ock lärt sig
 den söga berömwärda konsten att fabriks- och handtwerksmesligt
 handtera de ting, som höra till Guds rike. Af sin fallenhet för
 mekanik och uppfinningar föranledes Engelsmännen till att göra
 tillämpning deraf äfwen på Kristendomen. Och hwilka gamla
 fläckar England derjemte har eastwagna, må historiefkriswarne
 säga öf. Många bål hafwa der flammnat, mycket blod blifwit
 utgjutet, många martyrer dödade, många frig förda för religio-
 uens skull. Äro alla dessa blodskulder betalda? Nej, de qwarstå,
 såsom en statsskuld. Wi weta wäl icke, huru eller genom hwilka
 medel Gud skall indriswa sin fordran, det tunna wi tryggt öfwer-
 lemna åt Honom sjelf. Emedertid har England härigenom, sjelft
 owetande, berett sin egen förödmjukelse. Swärdet, som de oftast
 så hastigt, så obetänkt och opåkalladt dragit, torde slutligen wän-
 das mot des eget bröst.

Det protestantiska Tyssland ligger härnäst i wår wäg. Det
 war der Guds ord först kom till frihet, lärans renhet återställtes,
 evangeliska nådeluset uppgid och det påswissa mörkret svingrades.
 Det war dersöre ock naturligt, att antikristendomen der först
 skulle taga sin början; ty domen måste ju begynnas på Guds hus,

Uti intet protestantiskt land i Europa har uppkommit så mycket antikristligt element, affallet och den kraftiga willfarelsen ingensstädes så utgrenat sig, som i Tyskland. Genom Konung Fredrik 2:s eltro och förkärlet för fritänkaren och rationalisten Voltaire stöt mycken antikristligt willfarelse öfver hela Tyskland. Derpå uppkom neologien, som med sitt sladdrande förnufts stenkulle wille belysa trons hemligheter, och efter den uppkom en ännu mäktigare antikristendomens förkämpe, kallad rationalismen, som räknade ett antal anhängare af alla stånd och folk-klasser, förnämligast af Profesorer, Gymnastik- och Församlingslärare, hwilkas namn war legio, och som i grund förödde det Tyska Zion. Kort sagdt, en förfinad herendom har der insmugit sig och fått rotfäste. Sådant är werkan af den moderna filantropiens och fördragshamhetens grundsatser! Hwillet åkwäder måste icke ske, förinnan en sådan förpestad luft blir rensad. Wi hafwe nu uppwisat de orsaker, som, equa för hwardera af dessa länder, tillsamman tagna, gifwa ställig anledning till den fruktan att en allmän hemsföktelse är nära förhanden. Men hwad har allt detta med den nuwarande allmänna Europeiska "krisen" och revolutionsandan att göra? Mera än man synes wilja tro. Eller har elden intet med halmen att göra, då de komma i beröring? Europas folk föregifwa farhågor för Ryssland, de kunde wara glada, om de icke råfode wärre ut för en annan. De hafwa wäl att wänta ett skarpare is, när antikrist får dem under sin makt. Men hwilka skola då framkalla ett sådant demokratkrig? Det får tiden wisa; men föreställom oss t. ex. de liflige och äregirige Fransmännen, som alltid sträfwa efter frihet; men hwilken de oftast förgäfwes sökt under Napoleonidernas äregirighet, de hafwa mer än andra nationer fallenhet för revolution; snart kan misslyckad ära på krigsståndplatser, de tunga statsbördorna och de tryckande krigslosinaderna m. fl., uppwäcka deras fantasi och framkalla revolution, som sprider sig, som en löpeld först i deras eget land och sedan till Italien, Ungern, Polen och flera länder, hwarest de politiska surdegen liqwer på djupet och jäser.

Wi gå nu åter till vårt f. Fädernesland, det gamla Sverige, fordom renlärighetens berömda hembygd, om hwilket wi önskar wara så ömtåliga, som möjligt; men sanningen måste jäwäl gälla öfwer detta land, som andra länder.

Våra förfäder voro i första tidehvarfwet, hedningar i öfwer tusende år, och dyrkade afgudar; öfswergingo sedermera, i andra tidehvarfwet, från den hedniska afgudadyrkan till Romersk-Katolska bilderdyrkan, som icke war stort bättre, och warade omkring 500 år, under namn af kristendom; och nu, i tredje tidehvarfwet, har vårt land, wiserligen warit begäfwadt med sann Evangelisk Kristendom, i något öfwer 300 år, som dock ännu hufwudsakligast är råbände. Men öfswergång från den ena religionen till den andra har icke stett på fredlig wäg, utan med blodiga krig och förföljelser. Och numera på de två sednare decennier, är den sanna religionen i vårt land, i många församlingar blifwen förfallnad, och ibland många tusende af landets innewånare, är denna förfallning af religionen, antagen och hyllad. Och religionen är förfallnad just af den, som gifwa sig ut för att wara Evangelii ifrigaste försvarare och Kristendomens pålitligaste wänner!

Det är i hög grad märkwärdigt och estertänkligt, att Guds hus, af husfolket sjelft, som de falla sig, sålunda undergräfwes, som hittills war förbehållet allenast åt otreus barn, hwilka uppträdde fiendtligt mot både Guds ord, kyrka, gudstjenst, presteskap och bekännelse. (Detta är ju också ett tidens tecken). Swar emot "de stilla i landena", de rättssinnige både inom och utom lärosländet, läto sig angeläget wara, att bota den stada otreus barn gjort, att förswara sanningen och förhärliqa Guds namn. Men nu förhåller det sig twärtom så, att den största faran hotar ifrån den sida man minst hade wäntat. Detta kan, utom hwad redan är nämndt, bewisas genom de många religionssefter, som finnas i vårt land, hwilka täsfa i antal och särgsifftningar med sjelfwa England och Nordamerika; och om sättet, hwarpå de använda sina lifskrafter, bewisar något, så står det hos oss, till art och beskaffenhet, icke mycket efter det förut oannämnda protestantiska Tyskland; ty här finner man också halfreligiösa sällskaper, mest efter Engells modell; och härjemte: Mormoner, Swedenborgianer (hwilka nu äro mera ifriga än förut*), Neologer,

*) I Amerika har nyliden uppkommit en ofarundstär, beskätad med Swedenborgianismen, kallad "Spiritismen", som widore spridit sig till England och Frankrike m. fl. och hvars anhängare redan uppgå till cirka 3 millio-

Regelcker, Rationalister, Baptister, Separatister af flera slag, Ny-evangelister och Trubadurer eller med ett ord: legio af willfarelser.

Swem skulle nu icke tro, att, när så mycket lif och rörelse wisar sig, allt står wäl till? Nej, wida feladt. Ser man på sjelfwa grunden dertill, så kommer man till ett helt annat resultat. Allt detta bär i sig ett frö af sjuklighet, som wisserligen för eller sednare lägger den falska andligheten i gräwen. — Men hwilka dock, jemte gamla skulder, framfalla straffdomar öfwer wårt bedragna Fädernesland. Här så wi hänga våra harpor på pil-träd, likt Juda, och jnunga sorgesång öfwer wårt snart förödda Swenska Zion! Och detta sker, när de trogne Herrans tjenare, som med omsorg waka deröfwer, blifwa hemkallade till deras Herras ewiga ro och glädje.

Härjemte böra wi dock icke förglömma det myckna goda, som vår kärleksrike, barmhertige, nådige Gud och Fader har gjort, och ännu gör oss i vår tid, utan med innerligaste tacksamhet dertför prisa och lofwa Honom.

För Guds rikes utbrebande göres mycket i våra dagar: mycket för att bringa det heliga ordet till hwar man; mycket för att wäcka den sofwande menfligheten till besinning; mycket för att stadga och stadfästa det andeliga lifwet. De trogne wäktarne på Zions murar, höja nu sin röst, med mera allwar och nit, i andans och kraftens bewisning, med starkare och klarare ljud, än någonsin tillsörene; och detta allt kalla wi: det sista basun-ljudet, ett wäktareroj, med allwar, manande Guds folk, att rusta sig till den förestående kampen. Så sände Gud till Israels folk sina Profeter, när tillståndet war som aldri bedröfligast och Hans domar stodo för dörren. — Dels för att frälsta själar,

ner menniskor, hwilka i jemmerfull hjertats förwirring söla att släcka sin törst wid desä ofarundens brunnar.

Apostelen Paulus anförer det såsom ett synnerliat tecken till den sista tiden, att många skola hålla sig intill bedrägliga andar och djefla lär dom. Wi se nu huru mörklens kamratskaper framträda i vår tid; se huru frihedomens grundförfästa underwäsas och förnekas, icke allena i somliga af universiteternas hörsalar, utan jemwäl i arbetareförsamlingar och i otaliga skrifter. — Detta framkallar Guds hämnedomar öfwer en gudsförgäten werld. — Men I, mine käraste, medan I weten det tillsörene, så förwäret eder, att I icke förförde warden genom de ogudaktigas willfarelse, samt med dem, och fallen ifrån eder egen stadighet. Utan weret i nåden och vår Herras och Frälsares Jesu Kristi kunnskap; Honom ware ära, nu och till ewig tid!

dels för att genom deras omvändelse och tillrättaförande uppklämma en motvägt emot tidens mörker och ondsk, handlar Gud i sin wisshet och nåd på detta sätt. Dersföre säge wi:

De andlige wäckelser och rörelser i vår tid, äro icke att anse för något annat än en, före den antikristiska nöden, utgående sista inbjudning till Ramsens bröllop.*) Ja, salige äro de, som kallade äro till Ramsens bröllop, och i tro och kärlek antaga och åttlyda kallelsten.

Det goda utfädet, som är gjordt och göres, skall icke hafwa fallit alldeles på hälleberget; men en skarp tuktelse erfordras, en brännande pröfningseld, i hwilken allt det falska och oäkta, allt det menckliga, allt det, som icke är af Guds Anda, fränskiljes — och det hemfaller slutligen under antikrist, och slår ut till själsförderf, så att endast det gedigna trossguldet blir öfrigt; och tuktelsen, pröfningselden, skall icke låta länge wänta på sig. — Detta är något, som de förståndige böra både inse och befinna.

Hwad wi Swenskar huswadsaktigast hafwe att iakttaga, denna lilla tiden innan den swära bedröfwelsen inbryter, är: bättring och tro till Gud, Han har då med öf bestämdt något bättre, icke allenast för vår andeliga wälfärd, ty ehuru sju wredessålar skola drabba folkten i länderna, så kunna dock den 4:de och 7:de wredessålen för öf, genom Guds barmhertighet mildras, och de fem öfrige blifwa drägligare; utan måhända ock den ärofulla lotten att, wid den inbrytande antikristiska nöden, kunna erbjuda de förföljda en tillflyktsort, "medan wreden går öfwer". Detta wore en stor himmelsk ärofull lott att vara bewärdigade, kunna upptaga dessa arma i sitt sköte, hwilka endast hafwa walet mellan wilddjurets tillbedjande och en blodig död. Både det ena och det andra borde wi, med all flit, i tide bereda öf uppå!

Wi kasta nu, som hastigast en bläck öfwer sundet, för att se till, huru det ser ut på Danmarks religiösa horisont. I Danmark står det ännu sämre till, med religionen än i Sverige.

I danska kyrkan infördes religionsfrihet ester revolutionen 1848; och många bland de bästa trosrittnen måste då nedläggas sitt embete; hon har deraf stördat den frukt, som hade kunnat förutses, och detta får nu beklagas. De rättroende sågo gerna

*) Undantagne de, som hiesja segel i den ondes tjenst.

den gamla ordningen i kyrkan återställd. Religionsfriheten, som öppnade dörrar och fönster för papister, mormoner och baptister, har bragt danska kyrkan i den bedröfligaste ställning; näppeligen har någon kyrka i fristenheten kommit så långt i sin upplösning, som hon. Hvad lif der war, har flyttat in i sekterna. — Detta exempel kan wara så godt som många och lända öf till warning. Ställningen i detta asseende är derstädes, för närwarande beklagligare, måhända än i något annat protestantiskt land på jorden. Och hwilka frukter religionsfriheten der hurit weta wi: kyrkorna stå tomma, eller med ganska liten pluralitet; på Herrans dag och arbetsdagarne göres ringa åtskilnad; folket i städer och på landet lefwer i detta asseende mest som det behagar, utan band och tygel; och de äro på kyrkans åter, som otrou wid sina förhärjningar qwarlemnade, hafwa mormoner och wederdöpare uppsamlat.

Och derjemte finnes, i sjelfwa deras hufwudstad, en förfärlig Baals- och snilledyrkan, som gränisar till det otroliga, och som alstrar det olidligaste lättsinne och den nedrigaste sedeslöshet (som widare spridd sig i landet.) Mångaldiga ställen finnas der, hwarest folkmasjorna gifwa sin hyllning åt denna deras nymodige Baal i dertill uppförde dianatempel, allt ledande till deras egna förders och den onda maktens tjenst. Danska nationen har redan, såsom en liten tuftan, för icke länge sedan, måst widkännas Tyfarnes hårda jerngäffel, då många af dess söner måste uppoffra sin ungdomsblomma, på krigets wilda slådeplats. Detta är icke allt, jemte detta owäld, hafwa de fordom, likt våra förfäder, warit starka fribytare, som farit omkring haf och land med wilda plundringar och blodiga härspårder, och icke sällan hemfört, som byte, rika skatter af den orätta mammon, hwilket allt tillsammantaget icke litet öfvar tyngden i wägskålen, då den allmänna Statsräkenskåpen skall uppgöras.

Men törhända, min wän, du inwänder häremot: icke skall war, eller andra stater ungälla hwad förjäderna fordom eller i sednare tider gjort före öf? So, wißt! Eller tror du, att det gifwes ibland öf, intet rändämne när Guds wrede i all sin fasa utbryter? So, wisserligen. Förödmjukelse har, med undantag af Guds barns ringa antal, icke stett, och bättring och tro icke iakttaga; och med asseende på folk och länder följa alltid timliga

straffdomar, på allmänt syndaförderf; (minns Biblens utsägo härrom) ty folk och länder hafwa icke, såsom korporation, någon ewighet, der samhällshynderna såsom sådana kunde blifwa straffade. De ogudaktige fäderna betraktas tillsammans med deras dem lifsnade barn eller efterkommande, såsom ett sammanhängande helt. Dersföre hwilar Guds wrede öfwer den ena af dem, såwäl som öfwer den andra, alla delaktiga i hwarandras syndastulb. Härjemte må du oc weta, att Gud ser våra säder i of; hwad wi icke gjort, är gjordt tillförene, och hwad wi icke sjelfwe hafwa gjort, det hafwa våra förfäder gjort, och detta tillräknas deras afkomma, emedan de lifna fädren i ondsk; men Guds tålmod har förekommit, att det icke redan har stett.

Och för att widare wisa tillförlitligheten på den hwilande hämmuden öfwer ett gudblöst, ogudaktigt slägte, så skall jag ibland många exempel blott anföra ett, för att dermed lemna dig denna tron i händerna:

Då Guds tjenare Moses höll sitt affstedtal till Israels barn, innan han skulle stiltjas ifrån werlden, hwilket oc kallas Moses lossång, och står beskriwen i 5 Mojesboks 32 kap., förutsade han, genom Guds hel. Andä, att Judarne för deras olydnad emot Gud, och deras förkastelse af Messias deras heljos klippa, och för det förakt de wisade mot Honom, Hans ord och heliga Evangelium, samt slutligen i det de förskäste herrligheters Herra, att de, för dessa synder skulle blifwa en förbannelse för all folk, och detta förutjade Moses öfwer dem 1,680 år innan det fullkomligt stedd, och således för 3,392 år sedan; och denna straffdom hwilar öfwer dem, än i denna dag, som wi se för våra ögon. Och Gud sade genom Moses, widare öfwer dem: Jag skall samka olycka öfwer dem; Jag skall förskjuta alla mina pilar på dem. Elden är upptänd i min wrede, och skall briinna ihtill nedersta helwetet; och skall förtära landet med sin wext, och uppbränna bergsgrunden. Utwertes skall swärdet föröda dem, inwertes förskräckelse: bäre drängar och pigor, den som dir, med dem gråhåriga. Ja, huru många jemmerliga öden har icke detta folk måst genomgå, i gamla förbundets tid, för sitt afguderi och olydnad emot Gud? Och i nya förbundets tid har detta folk måst genomgå swära och faseliga wredesdomar, i det de förkastade deras Messias, dömt Honom till döden, och besläktat deras

Händer genom förgripelse på Guds Sons blod; genom hunger, pest och svärd äro de träffade af Guds vredesdomar, och uterisna från deras land, mistat deras kunningaspira och deras besästa guds-tjenst och prestadöme; landet blifwit förbannadt, som Gud sade, och är numera ej det goda landet, hwarutur mjölk och honung flyter, innehafwes nu af turkar, och emot förr, liknar mera en ödemark, och innebyggarne der, till och med i år, lidit hungernöd. Och hafwa Judarne nu i 1795 år warit en beständig spegel af Guds wrede och Hans straffande rättfärdighet, samt härutinnan en botpredikant för alla öfriga folkslag, och detta deras olyckliga tillstånd fortsar ännu; men och omsider blifwa de återigen en spegel af Hans Gudomliga nåd.

Kort före antikristi fall och undergång, skall en stor och allmän förföljelse gå öfver detta folket, då det skall råka i yttersta trängsel och betryck. Under denna nöden skall den kärleksrike närige Guden åter beghinna att kraftigt verka i deras hjertan, att uppmjuka deras otrogna, hårda och förteckade hjerta, borttaga täckelset ifrån dem, hwilket hårtills hängt för deras ögon, att de i Moses och Profeternas skrifter, måtte rätt lära känna Kristus, och skall alltså göra alla anstalter till deras omvändelse och åter intagande af Kanaan's land.

Detta ware dig, till din öfvertygelse, i all fortthet jagdt; men förhända att du ändå icke tror, liksom folket i Noe tid, då han byggde Arken på torra landet, icke trodde honom, och wiste dock icke ordet af, förrän floden kom och sköljde bort dem, alle samman, så när som åtta personer.

Äck, måtte du icke träffas af ett slikt öde och såsom en twiflande blifwa bortsköljd af förförelsens och förödelsens flod i den antikristiska wedermödens tid, och med förderfwelsens tjenare, de otrogna råka i ewig wada.

Af de här anförde skäl och grunder, si ana wi således, att ett allmänt, fruktansvärdt krig, är nära för handen, uti hwilket många menniskor uti Europa, och andra delar af jorden, af allehanda slag, stola genom swärd af bödlar och mördare, omkomma, isynnerhet uti ett huswudkrig; uti hwilket och alla Europas riken och nationer stola blifwa inweckade, med eller mot sin wilje. Det teknar sig redan dertill, och den falska, lögnaktiga politiken bidrager allt hwad den kan till des framkallande. We öf! som

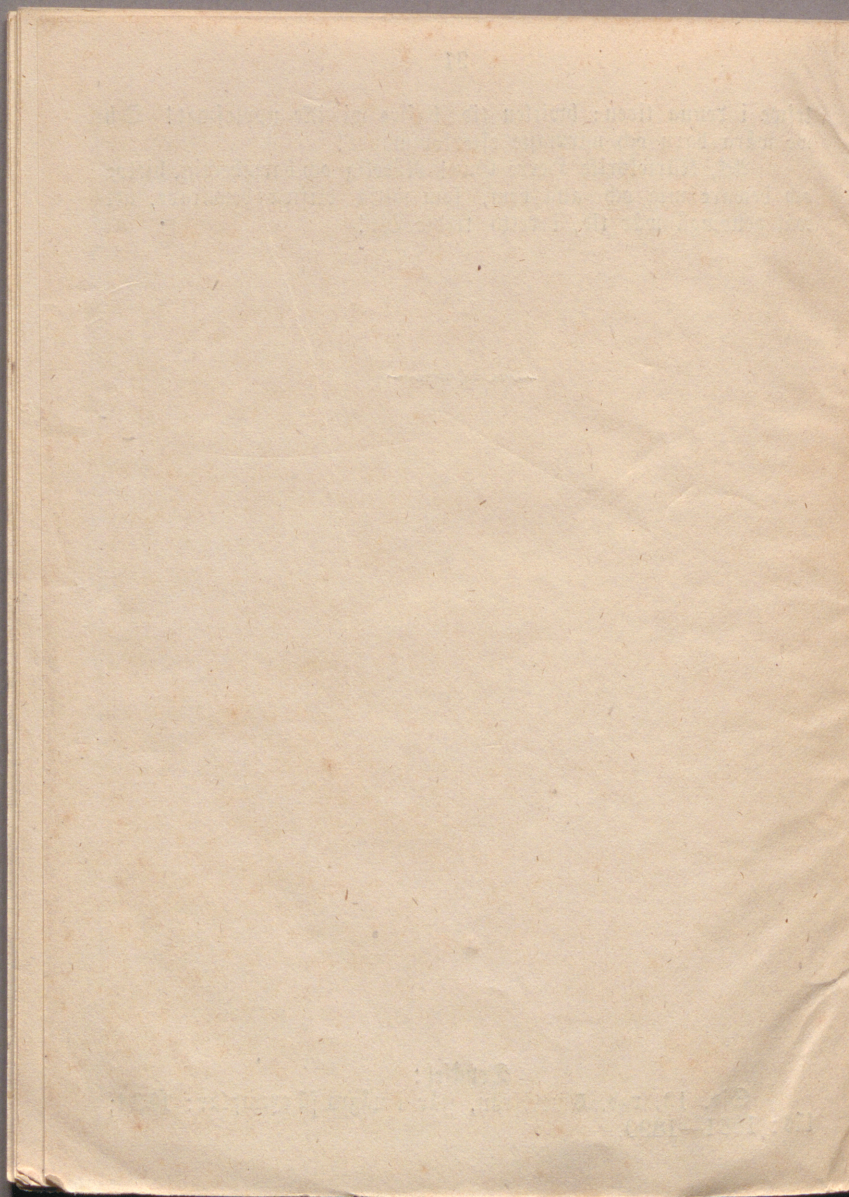
leswe i denna tiden; hwilken tid hafwa wi icke upplefwat! Och
we våra barn och näraste efterkommande!

Ack, Kärleksrike Herre Gud! Nådelig och barmhertig, hjelpe
och beware mig och alla dem, som wilja blijwa bewarade, att
wål genomgå vår tid, i detta tredje Be!

~~~~~

Tryckfel:

Sid. 13, rad. 5 nedifrån, står i några få exemplar: 1884;
läs: 1884—1890.

Preis: 33 öre.
